

[Hans Jørgen Jensen]

finde sted, når det drejer sig om de faglige overenskomster.

Man kan også stille sig selv det spørgsmål, om det konservative folkeparti virkelig vil være med til at lave konkurrenceforvriddning i dette samfund. Det, der er tale om, er jo, at mange af de arbejdsgivere, hvor man får eksklusivbestemmelser, er det, jeg vil kalde useriøse arbejdsgivere, som betaler lønninger på 15 kr. i timen i dag, hvor mindstelønnen er på 38 kr. 90 øre. Er det sådan nogle tilstande, det konservative folkeparti bl. a. vil være med til at gennemføre? Jeg kan næppe tro det, og jeg kan næppe tro, at Dansk Arbejdsgiverforening og de mange seriøse arbejdsgivere, der findes i dette land, som ikke er medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, kan være interesserede i, at der virkelig findes arbejdsgivere på så lavt et niveau i vort samfund, at man i virkeligheden kun kan dække sig ind ved at betale disse lave lønninger. Det skaber det, jeg kalder konkurrenceforvriddning.

Må jeg så endelig sige til det, der er sagt med hensyn til de taktiske manøvrer, at det, jeg har fornemmet med hensyn til de taktiske manøvrer, er, at de borgerlige partier punkt for punkt ikke har set på sagligheden i denne sag, men at det i virkeligheden har skabt et grundlag, hvor man har været mere interesseret i at fremføre taktiske manøvrer, end i at få denne sag sagligt belyst.

Venstresocialisterne står i dag og taler så meget om den klassekamp, som man mener der fortsat er behov for i dette land. Det tror jeg ikke der er; jeg tror, at den gammelmandspolitik, som venstresocialisterne står for, ikke er den vej, man skal gå for at skabe ny tankegang og ny inspiration. Man kunne jo som en sidebemærkning spørge: hvor er venstresocialisterne henne, når det drejer sig om at skabe økonomisk demokrati? Der er venstresocialisterne ikke hjemme, og jeg tror, man skulle feje for sin egen dør først, inden man begynder at feje for andres.

Jeg troede i øvrigt også, at venstresocialisterne var interesserede i, at vi skulle have en enhedsfagbevægelse i Danmark. Det er i hvert fald det, socialistisk folkeparti og kommunisterne og, troede jeg, også venstresocialisterne står for. I hvert fald vil socialdemokratiet ikke, at vi som i Vesttyskland, i Frankrig og i Italien skal have kristelige fagforeninger i dette land, skal have kommunistiske

fagforeninger eller måske venstresocialistiske fagforeninger. Det må Vorherre forbyde, at man fik den slags fagforeninger i Danmark.

Jeg kan sige, at det, vi ønsker, er at få en enhedsfagbevægelse, der kan føre tingene igennem og anvende det arbejdsretlige system i Danmark, som snart har mere end 100 års tradition for at kunne klare mange af disse problemer.

Jeg vil anbefale, at venstresocialisterne tager en studiekreds i, hvad der er foregået inden for det arbejdsretlige system fra 1899. Der var noget, der kunne tyde på, at de trænger til gevaldig undervisning, ikke bare de 20 timer, man kan få efter fritidslovens minimumsbestemmelser, men jeg vil anbefale et kursus af mindst 100 timers varighed, hvis det er tilstrækkeligt til at rette op på deres manglende viden på disse områder.

Så skal jeg i øvrigt ikke sige så forfærdelig meget mere om den debat, der har været på dette område. Jeg håber på, at den analyse, som det radikale venstre ønsker foretaget, og den hjælp, der skal til for at finde ud af, på hvor mange områder det vil gribe ind, vil betyde, at vi aldrig nogen sinde får en lovgivning, ifølge hvilken man fjerner eksklusivbestemmelserne i dette land. På den måde, som de virker i det danske samfund i dag, er der slet intet grundlag for at fjerne eksklusivbestemmelserne. Det er ordensbestemmelser, som er gavnlige for demokratiet, og det bør vi værne om her i dette folketing.

(Kort bemærkning).

Tyroll (VS):

For det første må jeg sige, at jeg synes, det havde været passende, hvis den socialdemokratiske ordfører havde sagt noget om, hvad man egentlig agter at stille op i næste samling, når det radikale venstre kommer med sit beslutningsforslag og vi har justitsministerens udsagn om, at der ikke er nogen juridiske muligheder tilbage for at lave alle de fiksfakserier, som man går og laver for øjeblikket, og som åbenbart er den eneste måde, man kan varetage lønarbejdernes interesser på. Hvad agter man da at gøre? Agter man at bruge fagbevægelsen til at tilbagevise de angreb? Agter man at stille dem stolen for døren og sige: det kan ikke lade sig gøre at gennemføre den slags ting over for fagbevægelsen? Agter man at slås konsekvent imod